

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Dordrecht, van 11 februari 2011 in zaak nr. 11/2967 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 januari 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 februari 2011, verzonden op 24 februari 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling klaagt in zijn eerste grief, voor zover thans van belang en samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Libië niet ontbreekt. Hij voert daartoe aan dat gelet op de verslechterde veiligheidssituatie ten gevolge van een binnenlands conflict en het mede gelet daarop ontbreken van een reëel uitzicht op afgifte van een laissez passer door de Libische autoriteiten, terugkeer voor hem niet mogelijk is. De vreemdeling wijst in dat verband op resolutie 1970 (2011) van de Veiligheidsraad van 26 februari 2011.

2.2. Voor de beoordeling of de rechtbank al dan niet terecht heeft overwogen dat sprake is van zicht op uitzetting naar Libië binnen een redelijke termijn dient te worden uitgegaan van de feiten en omstandigheden zoals deze waren ten tijde van sluiting van het onderzoek ter zitting bij de rechtbank. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting op 4 februari 2011 gesloten.

De ontwikkelingen waarnaar de vreemdeling in hoger beroep verwijst, hebben zich eerst daarna voorgedaan en konden derhalve door de rechtbank niet bij haar beoordeling worden betrokken. Dit onderdeel van de grief kan dan ook niet leiden tot het daarmee beoogde doel.

2.3. Hetgeen voor het overige in de eerste grief en als tweede grief is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. R. van der Spoel en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van
mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

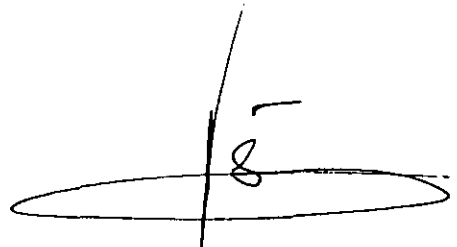
w.g. Graat
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 april 2011

307-689.

Verzonden: 28 april 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small '8' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 11/2967, V-nummer:

uitspraak van de enkelvoudige kamer

in het geding tussen

eiser,
gemachtigde: mr. P.R. Klaver, advocaat te Bergen op Zoom,

en

de Minister voor Immigratie en Asiel, verweerder,
gemachtigde: mr. J. Raaymakers, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Verweerder heeft eiser op 26 januari 2011 in vreemdelingenbewaring gesteld.

1.2. Bij faxbericht van 26 januari 2011 heeft eiser beroep ingesteld tegen de maatregel van bewaring.

1.3. De zaak is op 4 februari 2011 behandeld ter zitting van een enkelvoudige kamer. Eiser is ter zitting verschenen, bijgestaan door mr. M.S. Yap, waarnemend voor zijn gemachtigde.

Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Voorts is ter zitting verschenen A.S.M. Al Hamawandi, tolk Arabisch.

2. Overwegingen

2.1.1. Ingevolge artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) kan, indien het belang van de openbare orde of de nationale veiligheid zulks vordert, met het oog op uitzetting, door Onze Minister in bewaring worden gesteld de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft.

Ingevolge artikel 94, eerste lid, laatste volzin, van de Vw 2000 strekt het beroep tegen een vrijheidsontnemende maatregel als bedoeld in artikel 59 tevens tot een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

Ingevolge het vierde lid van artikel 94 van de Vw 2000 verklaart de rechtbank het beroep tegen de maatregel van bewaring gegrond, indien zij van oordeel is dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel in strijd is met de Vw 2000 of bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten. In dat geval beveelt de rechtbank de opheffing van de maatregel of een wijziging van de wijze van

procedurenummer: AWB 11/2967

2

tenuitvoerlegging daarvan.

Ingevolge artikel 106, eerste lid, eerste volzin, van de Vw 2000 kan de rechtbank, indien zij de opheffing van een maatregel strekkende tot vrijheidsontneming beveelt, dan wel de vrijheidsontneming reeds voor de behandeling van het verzoek om opheffing van die maatregel wordt opgeheven, aan de vreemdeling een vergoeding ten laste van de Staat toekennen.

2.1.2. Volgens artikel 3 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), voor zover hier van belang, wordt voor de toepassing van deze richtlijn verstaan onder:

“terugkeer”: het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar:

- zijn land van herkomst, of
- zijn land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of
- (...);

“terugkeerbesluit”: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Volgens artikel 6, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn vaardigen de lidstaten onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

Ingevolge het derde lid kunnen lidstaten ervan afzien een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land die, op grond van een op de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn geldende bilaterale overeenkomst of regeling, door een andere lidstaat wordt teruggenomen. Door de lidstaat die de betrokken onderdaan van een derde land heeft teruggenomen, wordt in dit geval lid 1 toegepast.

Op grond van artikel 15, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn kunnen de lidstaten, tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dringende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien:

- a) er risico op onderduiken bestaat, of
- b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure belemmert.

De bewaring is zo kort mogelijk en duurt niet langer dan de voortvarend uitgevoerde voorbereiding van de verwijdering.

Ingevolge - voor zover hier van belang - het tweede lid onder sub a), voorzien de lidstaten erin dat een spoedige rechterlijke toetsing van de rechtmatigheid van de bewaring zo spoedig mogelijk na de aanvang ervan plaatsvindt, of, onder b) bieden de lidstaten de betrokken onderdaan van een derde land het recht voorziening te vragen bij het gerecht zodat de rechtmatigheid van de bewaring aan een spoedige rechterlijke toetsing wordt onderworpen, die zo spoedig mogelijk na het instellen van deze procedure tot een beslissing leidt.

procedurenummer: AWB 11/2967

3

De betrokken onderdaan van een derde land wordt, als zijn bewaring niet rechtmatig is, onmiddellijk vrijgelaten.

Volgens artikel 20, eerste lid, eerste volzin, van de Terugkeerrichtlijn doen de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk 24 december 2010 aan deze richtlijn te voldoen.

2.2. In de schriftelijke vastlegging van de maatregel van bewaring is vermeld dat het belang van de openbare orde de inbewaringstelling van eiser vordert, omdat het gevaar bestaat dat hij zich aan zijn uitzetting zal onttrekken. De gronden van de maatregel zijn dat eiser:

- Niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000;
- Geen middelen van bestaan heeft.

2.3. Eiser heeft, samengevat, het volgende aangevoerd.

Eiser betwist de rechtmatigheid van de staandehouding, overbrenging en ophouding. Eiser betwist de grond van de inbewaringstelling dat hij niet over middelen van bestaan zou beschikken. Hij ontvangt een verstrekking volgens de Regeling opvang Asielzoekers, de zogenaamde COA(Centrum Opvang Asielzoekers-)-uitkering. Voorts betwist hij dat hij niet beschikt over een identiteitspapier, want eiser heeft zijn rijbewijs overgelegd. Eiser stelt dat het zicht op uitzetting naar Libië ontbreekt. Gezien onveilige terugkeermogelijkheden naar Libië, zou uitzetting in strijd zijn met artikel 3 van het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Verweerder handelt niet voortvarend. Sinds 16 juli 2010 zou de asielafwijzing definitief zijn. Sindsdien heeft verweerder te weinig ondernomen om eiser uit te zetten. Pas in januari 2011 wordt de aanvraag voor een laissez-passer (hierna: lp) ten behoeve van eiser opgestart. Eiser maakt bezwaar tegen het Terugkeerbesluit. Met verwijzing naar een uitspraak van nevenzittingsplaats Almelo (LJN BP0337) stelt eiser dat de wettelijke grondslag voor dit besluit ontbreekt.

2.4. Verweerder heeft, samengevat, het volgende naar voren gebracht.

Eisers asielaanvraag is op 16 juli 2010 afgewezen, hetgeen blijkt uit de overgelegde asielsbeschikking. De staandehouding en aanhouding van eiser hebben rechtmatig plaatsgevonden.

De grond dat eiser onvoldoende middelen van bestaan heeft, is juist.

Verweerder werkt wel voortvarend aan eisers uitzetting. Eiser heeft ruimschoots de gelegenheid gekregen vrijwillig te vertrekken, maar heeft dat nagelaten. Hij heeft de rechtsplicht zelf zijn vertrek te regelen. Hij heeft daarentegen verklaard niet vrijwillig te willen vertrekken. Vandaar de maatregel van bewaring, aldus gedwongen uitzetting aangezien een lichter middel niet in de rede ligt, ook al meldde eiser zichzelf. Eiser moet beschikbaar zijn.

Het zicht op uitzetting ontbreekt niet.

Het Terugkeerbesluit is geen noodzakelijke voorwaarde voor inbewaringstelling. Een procedure daartegen kan, maar niet tijdens deze procedure.

Op 28 januari 2011 is eiser uitgeplaatst naar het detentiecentrum te Rotterdam. Op 1 februari 2011 is een vertrekgesprek gevoerd met eiser. Tevens is op 1 februari 2011 een lp-aanvraag voor Libië opgestart. Ook is op 1 februari 2011 het Libische rijbewijs van eiser verzonden naar de vertaler.

2.5. De rechtbank oordeelt als volgt.

procedurenummer: AWB 11/2967

4

2.5.1. Uit het op ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en ophouding blijkt naar het oordeel van de rechtbank voldoende duidelijk dat eiser, nadat hij zich gemeld had bij de korpschef, aangaf niet mee te willen werken aan zijn verwijdering. Daar eiser niet de juiste identiteitsdocumenten kon tonen, en er aldus een naar objectieve maatstaven gemeten, redelijk vermoeden van illegaal verblijf bestond, kon eiser op grond artikel 50, eerste lid, van de Vw 2000 worden staandegehouden. Ook ten aanzien van de overbrenging en ophouding zijn blijkens het op ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal geen onregelmatigheden gebleken, zodat de grief van eiser in zoverre niet slaagt.

2.5.2. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de gronden van de inbewaringstelling juist zijn. Het door eiser overgelegde rijbewijs, dat ter vertaling voorligt bij een vertaalbureau, wordt niet aangemerkt als een document in de zin van artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Voorts kan de aan eiser verstrekte uitkering volgens de Regeling Opvang Asielzoekers volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrecht van de Raad van State, niet gezien worden als voldoende middelen van bestaan in de zin van deze procedure. Ook aan deze grief gaat de rechtbank derhalve voorbij.

2.5.3. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat zicht op uitzetting van eiser binnen een redelijke termijn ontbreekt. Verweerder heeft op 1 februari 2011 een lp-aanvraag voor Libië opgestart. De rechtbank ziet geen reden om op voorhand uit te sluiten dat binnen een redelijke termijn een lp voor eiser zal worden verstrekt. Eiser heeft naar het oordeel van de rechtbank de stelling dat er onveilige terugkeermogelijkheden voor eiser zijn, onvoldoende onderbouwd, zodat de rechtbank vooralsnog niet aanneemt dat hiermee het zicht op uitzetting zal komen te ontbreken. Datzelfde geldt voor het beroep op artikel 3 EVRM, dat overigens asielrechtelijk gerelateerd is. De grief te dien aangaande slaagt dan ook niet.

2.5.4. Verweerder werkt voortvarend aan de uitzetting van eiser. Vanaf het moment dat de asielaanvraag definitief is afgewezen heeft eiser de gelegenheid gekregen vrijwillig te vertrekken. Dat heeft eiser nagelaten. Het is aan verweerder om in ieder geval vanaf het moment van bewaring de terugkeer van eiser voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure jegens eiser uit te voeren, hetgeen verweerder doet. Het blijkt al uit het feit dat verweerder eiser op 28 januari 2011 heeft geplaatst in het detentiecentrum te Rotterdam, op 1 februari 2011 een vertrekgesprek heeft gehouden met eiser en er tevens op 1 februari 2011 een lp-aanvraag voor Libië is opgestart.

2.5.5. De rechtbank volgt eiser niet in de stelling dat voor het terugkeerbesluit geen grondslag aanwezig is. Die grondslag volgt immers uit de Terugkeerrichtlijn. De rechtbank stelt vast dat het besluit er is, maar toets deze niet. Tegen een terugkeerbesluit staat een andere procedure open. De rechtbank gaat derhalve niet mee met eisers verwijzing naar de jurisprudentie zoals vermeld onder 2.3. Dat eiser met deze grief heeft willen betogen dat de maatregel van bewaring grondslag mist, gaat niet op. Op grond van artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn kunnen de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien er risico op onderduiken bestaat, of de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Nu eiser niet vrijwillig is vertrokken uit Nederland sinds 16 juli 2010 is er, naast de overige gronden, voldoende aanleiding aan te nemen dat aan de voorwaarden voor de maatregel van bewaring van artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn is voldaan.

procedurenummer: AWB 11/2967

5

2.6. Het beroep is derhalve ongegrond.

Er is geen grond voor schadevergoeding.

De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling op grond van artikel 8:75, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

2.7. Gezien het voorgaande beslist de rechtbank als volgt.

procedurenummer: AWB 11/2967

6

3. Beslissing

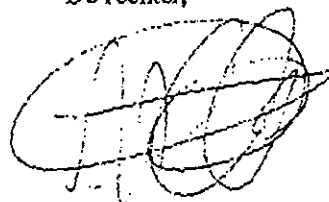
De rechtbank 's-Gravenhage:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus gegeven door mr. A. Hello, rechter, en door deze en M. van den Brink-Vosselman, griffier, ondertekend.

De griffier,
*De griffier is buiten staat
te ondertekenen.*

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 11 februari 2011

Afschrift verzonden op: 17 FEB 2011

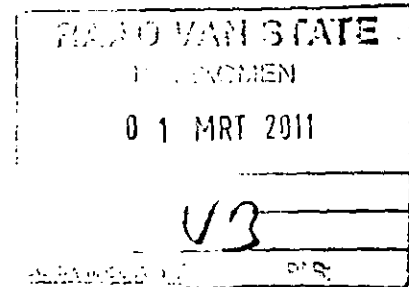
Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen hoger beroep instellen. Het instellen van hoger beroep geschiedt door het indienen van een beroepschrift bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage, binnen één week na de datum van verzending van deze uitspraak. Het beroepschrift moet een grief of grieven tegen deze uitspraak bevatten. U moet een kopie van deze uitspraak meezenden met het beroepschrift.

Mr P.R. Klaver*
Mr E.R. Moes
Mr W.J. Jurgers**
Mr J.J. Bronsveld
Mw. Mr C.C.W.G.M. Janssens
Mr M.S. Yap
Mw. Mr E. Türk

* geregistreerd NMI-mediator
** lid van de Vereniging Arbeidsrecht
Advocaten Nederland (VAAN)

Raad van State Afd. bestuursrechtspraak
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

per gewone post en telefax: 070-3651380

Uw ref. :
Onze ref. : 20110417/PK/MB/115939
Betreft :

Bergen op Zoom, 1 maart 2011

**Grievens hoger beroep inzake
procedurenummer AWB 11/2967**

Geachte mevrouw, mijnheer,

Appellant in deze is _____ geboren op _____ IND-nr. _____
1003.01.1266/274.210.3851, van Libisch nationaliteit, verblijvende in het Detentiecentrum te Rotterdam.

Appellant kiest domicilie te (4611 PP) Bergen op Zoom aan de Van der Rijstraat no. 57, ten kantore van de bepaaldelijk gevolmachtigde mr P.R. Klaver. Bij deze verklaart mr P.R. Klaver bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om voor appellant het onderhavige appelschrift in te stellen.

Het verschuldigde griffierecht kan ten laste van de rekening-courant gebracht worden.

Het appelschrift heeft betrekking op de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, Vreemdelingenkamer d.d. 24 februari 2010, Awbnr 11/2967, waarbij de rechtbank het beroep van appellant ongegrond heeft verklaard. Deze uitspraak wordt hierbij als productie 1 overgelegd. Appellant kan zich niet verenigen met deze uitspraak van de rechtbank zoals hiervoor omschreven en wel om de hiernavolgende redenen.

Betrokkene wenst beroep in te stellen tegen de uitspraak van de Rechtbank Dordrecht d.d. 24 februari jl. Bijgaand zend ik u in het kader van de bezwaarprocedure bij de DT&V een afschrift van mijn schrijven aan de DT&V.

Bezoekadres: Van der Rijstraat 57 • 4611 PP Bergen op Zoom

Correspondentieadres: Postbus 386 • 4600 AJ Bergen op Zoom • T +31(0)164 252 621 • F +31(0)164 255 010 • E info@ravelijnadvocaten.nl • www.ravelijnadvocaten.nl

Op onze dienstverlening zijn onze algemene voorwaarden van toepassing, welke onder meer een beperking van de aansprakelijkheid bevatten. Deze voorwaarden staan op de achterzijde van deze brief en zijn ook te vinden op onze website.

Grief 1

Betrokkene is afkomstig uit . Betrokkene mag u verwijzen naar de algemene situatie, thans in Libië. Betrokkene maakt bezwaar tegen het terugkeerbesluit. Betrokkene meent dat er geen adequate veilige terugkeermogelijkheden zijn. Betrokkene meent dat er geen vooruitzicht is op uitzetting. Terugkeer naar Libië is thans niet mogelijk, LP zal niet worden verleend. Er is geen reëel vooruitzicht op afgifte LP.

Betrokkene heeft beroep ingesteld in het kader van de asielaanvraag. Terugkeren naar Libië zou in strijd zijn met artikel 3 EVRM en artikel 3 Antifolterverdrag alsmede ook in strijd met Definitierichtlijn 15 Sub C. Er is sprake van een binnenlands conflict, de autoriteiten kunnen geen bescherming bieden. Verwezen wordt ook naar de richtlijn die door de Verenigde Naties, de Veiligheidsraad, is afgegeven in deze. Betrokkene meent dat het individuele belang zwaarder mag wegen dan onderhevige algemene belang. Er zijn geen veilige terugkeermogelijkheden voorhanden. Er is geen reëel zicht op uitzetting. Appellant meent dat de Rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat er een reëel zicht op uitzetting is.

Toelichting

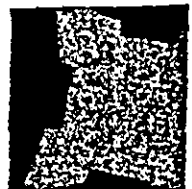
Appellant meent dat er geen reëel zicht is op uitzetting. Verwezen mag worden dat er geen redelijk termijn gegeven is waarop een LP zal worden verstrekt. Vanwege de situatie in Libië wordt een beroep gedaan op artikel 3 EVRM en artikel 3 Antifolterverdrag en Definitierichtlijn 15, Sub C. Verder wordt verwezen naar de richtlijn zoals deze door de Veiligheidsraad ten aanzien van Libië is afgegeven.

Grief 2

Appellant meent dat de Rechtbank ten onrechte ervan uit gaat dat de asielaanvraag definitief is afgewezen en dat appellant de gelegenheid heeft gekregen om Nederland vrijwillig te verlaten, hetwelk appellant zou hebben nagelaten.

Toelichting

Appellant was tot het moment van inbewaringstelling nog niet bekend met het bestreden besluit. Hierover is wel gecorrespondeerd met de IND. Eerst bleek er uit het bewaringsdossier dat er een beslissing zou zijn. Appellant stelt dat hij deze beslissing niet kende, vandaar dat hij direct, nadat hij deze beslissing verkreeg, beroep heeft ingesteld bij de Rechtbank. De stukken in dat kader worden overgelegd. Appellant heeft verder ook niet de mededeling gehad dat hij Nederland diende te verlaten, vandaar dat hem ook niet kan worden verweten dat dit niet is nagelaten.

Redenen waarom appellant u verzoekt de uitspraak waartegen dit hoger beroep zich richt te vernietigen en te bepalen dat:

- I de bestreden uitspraak wordt vernietigd en te bepalen dat ook de bestreden beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst wordt vernietigd en te bepalen dat de vreemdelingenbewaring alsnog wordt opgeheven;
- II verweerder wordt veroordeeld in de kosten van het geding.

Hoogachtend,

P.R. Klaver,
gemachtigde

